

Arrest

nr. 111 397 van 7 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 september 2009 dient de verzoekster een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. De eerste asielpcedure werd beëindigd middels het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 72 321 van 20 december 2011 waarbij aan de verzoekster de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Op 3 december 2012 dient de verzoekster een tweede asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd op 6 december 2012 overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

Op 28 januari 2013 neemt de commissaris-generaal de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht per aangetekend schrijven van 5 februari 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de genaamde S(...) M(...) geboren te (...), op (in) (...) van nationaliteit: Rusland (Federatie van) het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28 januari 2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft een synthesememorie neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, achtste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

Dienvolgens zal de Raad, alvorens de synthesememorie in aanmerking te nemen, een onderzoek doen naar de ontvankelijkheid van het beroep.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang. Hij betoogt dat hij *in casu* bij het nemen van de bestreden beslissing over een gebonden bevoegdheid beschikt en dat de hogere rechtsnormen waarvan de schending werd opgeworpen niet kunnen worden aangenomen.

3.2. De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit, zoals van kracht op datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

§ 2. In de in artikel 74/6, § 1bis, bedoelde gevallen beslist de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. In het in artikel 50ter bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde eveneens onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven. Deze beslissingen worden betekend op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat, indien de commissaris-generaal aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus weigert, in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd (of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen) en ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, § 1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu wordt aan de verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, met name dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Deze vaststelling wordt door de verzoekster niet betwist.

Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekster dan ook geen nut opleveren.

3.3 Niettegenstaande bovenstaande vaststelling dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag worden ten uitvoer gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

3.4 De verzoekster voert, in het tweede, derde en vierde middel de schending aan van de artikelen 3, 5 en 13 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met deze artikelen van het EVRM.

3.5 De verzoekster betoogt in een tweede middel dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3 EVRM omwille van de onveilige situatie in Tsjetsjenië.

3.5.1 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.5.2 Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekster een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

3.5.3 Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.5.4 Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een

zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.5.5 Waar de verzoekster naar de onveilige situatie in Tsjetsjenië verwijst, wijst de Raad er vooreerst op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 januari 2013 de asielmotieven van de verzoekster heeft onderzocht en haar de asiel- en subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. De verzoekster heeft tegen deze beslissing beroep ingesteld, doch de Raad heeft bij arrest nr. 105 265 van 19 juni 2013 de beslissing van 28 januari bevestigd en heeft aan de verzoekster wederom de beide statussen geweigerd. In zijn beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat de verzoekster zich beroept op de problemen van haar partner A(...) T(...), dat voor haar partner een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus zodat ook voor de verzoekster niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De motieven van de weigeringsbeslissing genomen voor verzoeksters partner worden integraal hernomen. Hieruit blijkt dat tevens werd nagegaan of er een reëel risico is op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Meer specifiek wordt in de beslissing van 28 januari 2013, die zich in het administratief dossier bevindt, het volgende gesteld inzake de algemene, actuele situatie in Tsjetsjenië:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

(...)

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

(...).”

Vervolgens stelt de Raad vast dat de verzoekster slechts in het algemeen verwijst naar bepaalde problemen in Tsjetsjenië, en dat zij nalaat zulks op enige individuele en concrete wijze aan te tonen. De verzoekster brengt geen concrete informatie aan die aantoonde dat de situatie in Tsjetsjenië sinds de bovenstaande beoordeling van 28 januari 2013 door de commissaris-generaal, in negatieve zin is geëvolueerd en dat zij thans een reëel risico loopt voor haar leven of fysieke integriteit. Het blote betoog van de verzoekster kan dan ook geen afbreuk doen aan de beoordeling van de actuele situatie in Tsjetsjenië in de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van 28 januari 2013.

Ook waar de verzoekster in het vierde middel louter stelt dat er geen onderzoek is gebeurd naar haar slechte medische toestand en die van haar echtgenoot, laat zij na om *in concreto* aan te duiden in hoeverre deze medische toestand haar bij een terugkeer zou schaden derwijze dat zij behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM riskeert te ondergaan. De verzoekster verduidelijkt zelfs niet welke medische toestand er aan de orde is, noch hoe ernstig deze toestand is en in welke mate er in haar land van herkomst geen behandeling kan worden geboden voor de niet nader genoemde medische problematiek. Dergelijk vaag betoog volstaat dan ook niet.

3.6 Waar de verzoekster in het derde middel stelt dat artikel 3 van het EVRM ten zeerste is geschonden doordat geen rekening werd gehouden met de beroepsmogelijkheden tegen de beslissing van 28 januari 2013 en waar zij er op wijst dat zij ook daadwerkelijk bij de Raad een beroep heeft ingediend, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing van 5 februari 2013 ertoe strekt de illegale verblijfssituatie van de verzoekster vast te stellen. Zij werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. In deze kan niet betwist worden dat de verzoekster op het moment van de bestreden beslissing niet beschikte over een geldig verblijfsrecht en derhalve illegaal in het Rijk verbleef.

Het indienen van een beroep tegen een beslissing van het commissariaat-generaal overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet heeft enkel tot gevolg dat de gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt geschorst gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht. Dit heeft dus tot gevolg dat wanneer er een beroep wordt ingediend bij de Raad, het bevel niet ten uitvoer kan worden gelegd. Dit blijkt duidelijk uit het bepaalde in artikel 39/70 van de vreemdelingenwet. Naar aanleiding van het opschortend beroep dat door de verzoekster werd ingediend, heeft de verweerder hem dan ook een bijlage 35ter afgeleverd, zodat de bestreden beslissing niet ten uitvoer konden worden gelegd gedurende de beroepsprocedure. Er is aldus geen sprake van een gedwongen verwijdering of teruggrijving vooraleer het beroep door de Raad werd behandeld. Nergens valt in de vreemdelingenwet te lezen dat er geen bevel kan worden uitgevaardigd zolang de beroepstermijn tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog loopt. Overigens stipuleert artikel 75, §2, tweede lid van het vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk dat de werking van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet (met name het opschortend beroep) geen beletsel vormt voor het afgeven van een bevel onder de vorm van een bijlage 13^{quinquies}.

De beroepsmogelijkheid bij de Raad en het effectief benutten ervan verhindert dan ook niet dat, na de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal, een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit wordt uitgereikt. Bovendien merkt de Raad op dat bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 juni 2013 met nummer 105 264 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster werd geweigerd.

3.7 Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster met haar betoog niet aannemelijk maakt dat zij een risico loopt om te worden blootgesteld aan behandelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

3.8. De in het tweede middel aangevoerde schending van artikel 5 EVRM berust voorts op niets meer dan een bloot betoog omtrent de onveilige situatie in Tsjetsjenië. De Raad verwijst naar zijn bespreking hierboven waaruit blijkt dat de verzoekster haar beweringen niet aannemelijk heeft gemaakt. Een schending van artikel 5 EVRM kan dan ook niet worden weerhouden.

3.9. Waar de verzoekster in een vierde middel nog een schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, wijst de Raad er op dat dit verdragsartikel geen onafhankelijk bestaan kent, immers kan dit artikel enkel beoordeeld worden in combinatie met de schending van een andere bepaling van het EVRM. *In casu* heeft de verzoekster een schending aangevoerd van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, doch blijkt uit hetgeen voorafgaat dat de verzoekster deze schendingen niet aannemelijk heeft gemaakt. Derhalve kan evenmin een schending van artikel 13 EVRM worden weerhouden.

3.9 Bijgevolg doet het betoog van de verzoekster geen afbreuk aan de hoger besproken gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake. De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Vermits het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan belang omdat de verzoekster geen nut kan halen uit een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, dient geen onderzoek te worden gevoerd naar de conformiteit van de door de neergelegde synthesememorie met artikel 39/81 van de vreemdelingenwet. De ter terechtzitting in dit kader voorgestelde prejudiciële vraag, hoeft dan ook niet te worden gesteld daar deze vraag geen implicaties kan hebben voor de oplossing van het geschil.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE